

cum ar fi?

Tot așa! Dar cred că așa fi atât de deșteaptă încât să am unul, sau doi, sau trei copii.

Cunosc actori care, ajunși pe o anume treaptă a carierei, refuză rolurile mici...

Eu am descoperit, relativ recent, o plăcere aproape perversă în a juca asemenea roluri. Mă gândesc, de fiecare dată, ce bine este când ai o apariție mică, dar, de preferință, bună, ca să nu trebuiască să porți pe umeri toată răspunderea spectacolului. Și mai pot adăuga ceva. Rolurile mici din urmă le joc în tovărășia unor tineri colegi. Simt o bucurie aparte să-i urmăresc uneori de la arlechin, alteori să-i ascult la difuzor (când sunt în cabină) și să-i pot certa sau lauda. Pe urmă, nu credeți că o bijuterie discretă are mai mult rafinament decât lanțurile groase și paftalele?

Sunt actorii tineri de azi altfel decât cei de ieri?

Exact în proporția în care toți tinerii de azi sunt altfel decât cei de acum 40 de ani. Sunt altfel, dar n-aș spune că sunt ei vinovați de asta. Viața este alta. Ei se adaptează acestei vieți.

N-ați simțit niciodată nevoia de a fi pedagog?

Nu, poate și dintr-un ciudat egoism. Nu vreau să-mi asum răspunderea copleșitoare a unei astfel de munci.

Cum sunt modalitățile de lucru ale regizorilor de azi?

Se potrivesc timpului. Într-un fel lucrează Vlad Mugur și în altul Mihai Măniuțiu. Dar, între aceste extreme (să le spunem așa), mai sunt Alexandru Tocilescu, Alexandru Darie, Alexandru Dabija. Recunosc că mă atrage mai mult mijlocul. Pe de altă parte, experiența avută cu Mihai Măniuțiu a fost vitală într-un anume moment al carierei mele. M-a eliberat de timidități, m-a dezghioțat, m-a desfăcut ca pe... o ceapă.

Știu că mergeți deseori la Radio.

O, dar Radioul este, pentru mine, un pământ al grației. Am fost invitată, în februarie trecut, la un simpozion al teatrului radiofonic, care a avut loc la Anvers, și am spus acolo ce cred că înseamnă această modalitate de creație din punctul de vedere al actorului de teatru și film. Este flatant Radioul pentru că acolo nu îmbătrânești niciodată, nu ți se văd cutele

de oboseală ori de proastă-dispoziție. Este mai mult muzică și deloc plastică. Se creează un fel de concentrare foarte puternică... Să vă spun cum se petrece o înregistrare, care începe întotdeauna la ora opt dimineața? (Pentru că la ora zece încep repetițiile în teatru.) Gândiți-vă, numai, ce oră imposibilă pentru un actor a cărui viață normală începe spre seară! Totuși, eu așa merge oricând acolo și așa fi în stare să și plătesc pentru asta. Pentru mine acest gen este un miracol, poate și pentru faptul că acolo ești obligat să ajungi la miezul textului - nu te poți sprijini nici pe costum, nici pe machiaj, nici pe decor. E un contact mai crud și mai dur cu cuvântul.

Au fost personaje pe care ați fi dorit să le interpretați?

Mi-aș fi dorit să joc Cehov, Ibsen (adică dramaturgie "burgheză"). Dar n-am avut asemenea șansă. N-am jucat nimic nici din marile drame shakespeariene, însă nu regret - nu cred că mi s-ar fi potrivit...

Socotiți că viața dumneavoastră este așa cum trebuie să fie?

Da.

Marinela Tepeș

Sf flash

Hainele de stradă și smokingul

Nu demult m-am întors de la un festival francofon, de neprofioniști, unde limba franceză în care se juca era, pentru majoritatea interpreților, o limbă străină. Cu toate astea, ceva te frapa la ei: dicțiunea. Limpezimea cu care făceau replicile inteligibile. Modul curat, deslușit (!) de a răspica vorbele, de a doza sunetele și pauzele de respirație, astfel ca fiecare ton să aibă propria lui „melodie” recognoscibilă. Vizibilă, dar neostentativă, decorticarea cuvintelor în consoane și vocale pentru a le da individualitatea care le aparține și, ulterior, re-însăilarea lor - aici pricepera se cere a fi maximă - în așa fel încât, în ansamblu, frazele să aibă netezime. „De dragul pingelii”, cum zicea Caragiale, să nu se vadă nodurile „cusăturii”. Efortul era considerabil și îți dădea ție, spectator, iluzia că ai în față un vorbitor fluent. Pentru ce am insistat asupra unui lucru care, poate, era îndeajuns de clar din capul locului? Ca să fie evidente următoarele: această reușită profesională ar fi accesibilă oricărui actor dacă el ar fi grijuliu și cu ce îi iese pe

gură - nu întotdeauna un porumbel -, nu doar cu mica, gesturile, mutatul de recuzită etc. Îi trebuie doar puțină concentrare în a-și socoti limba în care joacă, măcar la repetiții, o limbă străină. Să se re-deprindă, mereu, a vorbi românește ca și cum ar lua lecții de franceză. Acest lucru i-ar da detașarea necesară ca să renunțe la limbajul „pauper”, la rostirea colocvială. L-ar ajuta să redescopere cuvintele. Să înceteze a le mai mușca furios, retezându-le în grabă finalul ori începutul. Să se poarte mai blând, mai cu menajamente, fără pripă. Să ARTICULEZE, în sfârșit, ultimele litere dintr-o vorbă. Tot ce îmi doresc este să pot avea curajul, în sala de spectacol, să închid ochii și să mă desfăt cu sunetele auzite, fără a fi nevoie să întregesc, ipocrit, silueta lor știrbă prin efecte vizuale. Ar fi ca și cum, după atâta așteptare, așa înlocui, la intrarea la teatru, hainele de stradă cu smokingul.

Mirna Hărăbor